

# Onderweg naar Sint *Leeuwander Courant* Jacobiparochie en naar jezelf<sup>26/7.18</sup>

Aan lange tafels, in een grote tent, sloten pelgrims in Sint Jacobiparochie gisteren de Camino der Lage Landen af. Ze vraten kilometers en genoten. Maar waarvan?



## Een tomaat, water of een appel

Helmi van Ginneken uit Alphen aan den Rijn voelt zich echt pelgrim. „Het was PITTIG, met 10 kilo op mijn rug. Ik weet niet of ik het had volgehouden als ik niet dit feest in Sint Jacobiparochie in het vooruitzicht had gehad.”

Ze sliep naar volle tevredenheid in de kerken van Terband, Jorwert en Peins, maar zelf is ze niet kerkelijk. „Ik krijg de kriebels van alles waar de kerk of God aan vastgeknoot wordt.” Veel liever loopt ze haar eigen pelgrimspad. „Het wandelen raakt mijn wezen, mijn kracht. Ik word er blij en sterk van.”

En ja, soms is het afzien. „Vooral als je door gebieden loopt waar geen winkels of horecagelegenheden zijn. Ik zou tegen pelgrimwandelaars willen zeggen: zorg dat je eten bij je hebt.” Wat zijzelf meenam? „Brood, een banaan en water. Een tomaat. Of een appel. En soms vroeg ik of ik bij mensen onderweg mijn eigen meegebrachte eitje mocht koken.”

Ja, dat klinkt sober. Maar ze reeg de ene ontmoeting aan de andere. „Dus straks ga ik feestvieren. Met iedereen die ik heb leren kennen.”

## Biertjes drinken met Rob uit Peins

Pelgrim Annet Cazamber uit Den Haag dronk bier met een inwoner van Peins. „Met Rob. Van nummer 3 in het dorp.”

Het was warm, en van verre al zag ze de kerktoren van Peins opdoemen. „We zeiden tegen elkaar: ‘Daar gaan we straks lekker een biertje drinken.’” Maar er was geen café.

Gelukkig was Rob er wel. „Hij zei: ‘Ga maar alvast naar de kerk, ik heb nu geen bier koud liggen maar ik leg wel wat flesjes voor jullie in de vriezer.’” En zo geschiedde. Annet: „Die gastvrijheid onderweg. Ik word er zo blij van.” Net als van de veldbedden in de kerkjes.

Voor plaspauzes greep ze trouwens terug op de adviesrubriek *Lola weet raad*, uit het blad *De Jacobsstaf*, waarin beschreven staat hoe je hurkend kunt plassen met een rugzak om je schouders zonder achterover te kiepen. „Ja joh. Dat doen we gewoon in het groen.”

Of ze nog een keer zo'n tocht vol ontberingen en verrassingen gaat lopen? Gretig: „Zeker.” En wat ze onderweg vond? „Bezinning, en het hier en nu. Ik ben weer gegrond.”

## Indalen in de kerk in Jorwert

Klaske Scholte woont nu dik twee jaar in Utrecht, maar komt uit Friesland. En toen ze op de vakantiebeurs in Utrecht hoorde over Santiago aan het Wad en over de mogelijkheid om in refugio's in kerken te overnachten, was ze vastbesloten. „Ik tocht, dat wol ik perfoarst dwaan.”

Ze verheugde zich vooral op de kerk in Jorwert omdat ze daar ooit misdienaar was. De veldbedden op de koele stenen kraakten verschrikkelijk, maar de opmerkingen daarover werden meteen ter harte genomen. In Peins waren er tegen het gekraak extra matjes op gelegd.

En o die gastvrijheid onderweg. Toen het café in Jorwert dicht bleek, mocht ze samen met andere pelgrims eten bij Anita en Tjipke de Boer in het dorp. „Courgette-broccoli-sop, en as toetje iis mei kersen.”

In de kerk hing trouwens het gedicht *Huis om stil te zijn* van dichter Eppie Dam. Ze heeft het genoteerd en leest voor: „Hier klinkt de taal niet angstaanjagend en daal ik tot mijn wezen in.” Zo was het. „Echt.” Haar hoofd zit vol indrukken. En haar voeten? „Dy binne prima.”